



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Souris (Γεώργιος Σουρής)

Η επιδημία

Κωμικόν παίγνιον εις πράξιν μίαν

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 191 (6 Σεπτεμβρίου 1881), σ. 7-12

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ.

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

παρασταθὲν τὴν Πέμπτην (3 Ἰουλίου) ἐν τῷ θεάτρῳ
τῶν Ὀλυμπίων.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

ΔΦΡΟΔΙΤΗ, ἀνεψιά του

ΖΑΜΠΕΤΤΑ, ὑπηρέτριά του

ΜΑΖΕΤΤΑΣ, ἑπικούρος ἱατροῦ

ΚΟΥΓΕΟΙΡΗΣ, ἄστυνομ. κλητῆρ.

ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΗ

ΣΠΥΡ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟΣ, ΔΦΡΟΔΙΤΗ, ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Τελείωσε, θὰ φύγουμε μὲ δύο λόγια σέτα . . .
ἄμῃς τὰ μπαούλα μας ετοίμασε, Ζαμπέττα.

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

Μὰ, θεῖέ μου, μὴν ἔχετε ἀκόμη τόσο βία.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Χρειάζεται προφύλαξι εἰς τὴν ἐπιδημία.

Ὁ τύφος ὁ κοιλιακὸς ἀδιάκοπα θερίζει,
καὶ ἡ δίκῃ μου ἡ κοιλιά θαρρῶ πῶς γουργουρίζει.
Δὲν ἔχω διόλου ἔρεξι, κί' ἐγὼ νὰ τὰ κορδώσω.

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

Μὰ εἰς τὸ παρακάνετε . . . δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο,
ἄφου τὸ γράφει κί' ὁ Δίων . . .

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Τί ψάλλεις, Ἀφροδίτη;
καὶ δίχως ἄρρωστο ἔμπορὸς νὰ εὕρῃ ἕνα σπῆτι;
Ἀλήθεια, νὰ μὴν πίνετε σταλιὰ νερὸ βρυσίσιο,
καὶ ἔχει βακτηρίδια, μὰ οὔτε πηγαδίσιο.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Καὶ τότε νὰ λυσάξουμε;

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Προτείνω, Ἀφροδίτη,
νὰ γίνῃ μιὰ ἀναφορὰ εἰς τὸν Μητροπολίτη,
νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ κάμῃ λιτανεῖα,
μήπως καὶ βρέξῃ ἔξαφνα, καὶ ἴδουμῃ σωτηρία.
(γонуπετῶν)

Ὡ! ναι, μεγαλοδύναμη, σὺ ἴλεώς μοι γένου,
κί' ἐπάκουσον τοῦ δούλου σου Καραβοτσακισμένου.
Νέος καὶ πάλι εἰς τὴ γῆ κατακλυσμός ἄς γίνῃ,
καὶ μὲ βαρέλῃα τὸ νερὸ ὁ οὐρανός ἄς χύνη,
νὰ παστρευτοῦν δεξαμεναί, ὑπόνομοι καὶ δρόμοι,
ἐγὼ, τοῦ Δήμου ἡ ἀρχή, κί' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι·
μὲ τ' οὐρανοῦ σου τὸ νερὸ νὰ βρέξουμε τὸ στόμα,
κί' ὁ τόπος νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴν κάθε βρώμα.

(ἐγειρόμενος)

Ναι, μάλιστα, θὰ φύγουμε . . . ὀργήγορα, Ζαμπέττα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

("Ἀχ! Σάββα ἐργολάβε μου!")

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

("Ἀχ! φίλτατε Μαζέττα!")

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Τί λέτε;

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

Τίποτα καλέ. . .

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

"Ἄς πῶ κί' ἐγὼ μιὰ λέξι.

Μὴ τόσο δὰ παρακαλῆς, ἀφέντη μου, νὰ βρέξῃ,
κί' ὁ Σάββας ὁ κλητῆρὰς μου καὶ ἀγαπητικὸς μου,
φτοῦ! φτοῦ! τί εἶπα; τᾶχασα . . . ὁ πρῶτος ξάδερφός μου,
αὐτὸς ποῦ ξέρει τακτικὰ τί γίνεται ἴσθι χώρα,
μοῦ εἶπε πῶς δὲν πέθανε κανένας ἕως τώρα.
Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεῦτε, ἔμπροστὰ σας νὰ τὸν φέρω
νὰ σᾶς τὰ πῆ κί' ὁ ἴδιος. . .

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Κί' ἐγὼ, ψυχὴ μου, ἔρεω,
πῶς δέκα τὸ ἐλάχιστον πεθαίνουν ἴσθι μενούτο.
Ἀλήθεια δὰ, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ γευθῆτε φροῦτο,
καὶ οὔτε ἄλλο τίποτα. . .

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Καὶ τότε τί νὰ φάμε;
χωρὶς νερὸ, χωρὶς φαγεῖ ἴσθι Ἀθῆ θε νὰ πᾶμε.

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

"Ε! ἔλα σώπαινε, γλωσσού, καὶ κάμε τὴ δουλειὰ σου.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην.)

Καὶ σὺ γιὰ τὸ ταξίδι μας εἰς ὅλα ετοίμασου.
Τετέλεσται! θὰ φύγουμε ἄπ' τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
γιὰ τρεῖς, γιὰ τέσσαραι, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα μῆνας.

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε, θεῖέ μου;

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Ἰστὴν Κέρκυρα, ἴσθι Τᾶνο,
εἰς τὸ Μαρρόνον, ἴσθι Περού, ἴσθι Λόνδρα, ἴσθι Πεκίνο,
καὶ ὅπου εὕρουμε ἄλλου. . .

ΔΦΡΟΔΙΤΗ.

(Θεῖ, τί δυστυχία!)

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

("Ἀχ! πάει πιά ὁ Σάββας μου καὶ ἡ ἐργολαβία!")

ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

Τώρα πηγαίνω μιὰ στιγμὴ κατὶ λεπτὰ νὰ πάρω. . .
Ζαμπέττα, φέρε γρήγορα καὶ τᾶλλο μου ταμπάρο.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Καλὲ τί λὲς, ἀφεντικό; καὶ δὲν σὲ φθάνει τῶνα;
μήπως θαρρεῖς πῶς εἴμαστε ἴσθι βράσι τοῦ χειμῶνα;
ΚΑΡΑΒΟΤΣ.

"Ε! ἔλα, πῆγαινε λοιπόν, κί' ἄς λείψῃ ἡ φλυαρία.
Χρειάζεται προφύλαξι εἰς τὴν ἐπιδημία.

(Ἡ Ζαμπέττα τῷ φέρει τὸ ταμπάρο.)

Οὐφ! ἔσκασα. . . μὰ προτιμῶ καλλίτερα νὰ σκάσω,
παρὰ τὴν τέσο ἀκριθὴν ὑγείαν μου νὰ χάσω.
Τὸ σπῆτι κλείστε καλὰ ἀπὸ τὸ κάθε μέρος,
νὰ μὴν εὕρῃσκῃ εἴσοδον τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος.
Χρειάζεται προφύλαξι εἰς τὴν ἐπιδημία.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

("Ἰσθι διάβολο παληόγερε, μ' αὐτὴ σου τὴν ὑγεία.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Θεέ μου, τί μαρτύριον! . . και τώρα τί θα γίνω ;
 Ω! δίχως τόν Μαζέττα μου τόν θάνατον προκρίνω.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Δεν συλλογίζεσαι, κυρά, κι' έμένα τήν καυμένη ;
 κι' εγώ δέν είμαι τάχατες έρωτοκτυπημένη ;
 'μπορώ χωρίς τόν Σάββα μου να πάω σ' άλλον τόπο ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

"Ελα λοιπόν, βοήθησε να 'βρούμε έναν τρόπο,
 να πείσουμε τόν θεό μου να μείνη 'στην 'Αθήνα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Και τί 'μπορεί να εύρη μι' άγράμμητη κουζίνα ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

"Ε! τότε άρες με και σύ . . .

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Τί θέλεις να σου κάνω ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Δέν έννοεΐς, άν φ'ίγοι με, σκληρώ; πώς θ' άποθάνω ;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Και μήπως τάχατε, κυρά, εγώ θα νταγγιαντήσω ;
 πρώτη θα πάη ή κυρά κι' ή δουλα άπ' όπισω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Πώς ; 'στά καλά καθούμενα να χάσω τόν Μαζέττα,
 τόν προσφιλή 'Επίκουρον, τήν τόση εικέτα,
 τος έρωτας, τās χάριτας, τās τόσας συγκινήσεις,
 τό Φάληρον, τὰ θέατρα και τās περιπλανήσεις ;
 Γιατί ; για τού παληόγερον τās ιδιοτροπίας ;
 Ω! είναι φοβερώτερον και τής επιδημίας.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Κι' εγώ να χάσω ή φτωχή τόν Σάββα τόν Κουτσούρη,
 να μην κυτάζω τή γλυκειά και γελαστή του μαύρη,
 να μην τού δίνω κάποτε σερκίαις από αγάπη,
 να μη τόν λέω κούτσουρο, κρεμανταλά κι' άράπη,
 να μη μου έρχεται συχνά άπ' τό κρασι κουτούκι,
 να μη μου δίνη που και που κι' ένα γερό χαστούκι ;
 και να τὰ χάσω όλ' αυτά για έναν παληογέρο ;
 'Αδύνατο τό βάσκανο αυτό να υποφέρω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Στραυνήνη και ύδρέρυγρο μου έρχεται να πάρω.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Μου έρχεται να κρεμασθώ ψηλά εις τό φουγάρο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

'Εσάν κάμαρά μου θα κλεισθώ με κρίνους και με βιόλαις.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Θε να σραγώ με τόν μπαλτά πιύ κόβω τής μπριζόλαις.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Την λάρυγγά μου με κλωπητή σφικτά σφικτά θα δέσω,

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Κι' εγώ 'στην καταβάθρα μας κατάμουτρα θα πέσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

'Α! όχι έταλείωσε, πρέπει να εύρω κάτι
 να μη περάση εύκολα τού γέρου τό γεινάτι.
 Ναι, πρέπει 'στόν Μαζέττα μου επιστολή να γράψω . . .

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Πάω κι' εγώ ή άμοιρη 'στό μαγειριά να κλάψω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

'Στό διάβολο! μου ζάλισαν ή νύφαις τό κεφάλι . . .
 'Ορίστε! γράμμα μουστειλαν έρωτικό και πάλι.
 'Ω; φαίνεται, μ' ένόμισαν κανέν ταχυδρομείο,
 και δός του πιά τὰ γράμματα τὰ στέλλουν δύο δύο.
 'Αλλά εγώ δέν χάνομαι σέ λόγια τού άέρα,
 κι' άν αγαπούν, άς γράφουνε και νύκτα και ημέρα.
 'Α! τώρα εκατάλαβα τώντι πως βαρύνει
 ένας γιατρός, και μάλιστα 'Επίκουρος σαν γίνη.
 Βίδς εκεί! . . μόλις σπαθι έκρέμασα 'στη μέση,
 κάθε κυρία δεσποινίς εζήτησε μι' θέσι
 'στά φύλλα τής καρδιάς μου . . . μα δέν υπάρχει μέρος,
 ώραϊτι δεσποινίδες μου, δέν ήλθατε εγκαίρως.
 'Αλλά αύταις με τό στανειό, είναι δέν είναι τόπος,
 τήν φλογεράν καρδίαν μου προσβάλλουν πολυτρόπως.
 'Εμπρός λοιπόν, άνοιξατε τό στήθος τού Μαζέττα,
 κι' εισέλθετε ελεύθερα, ν' ανάψω σαν ρουκέτα,
 φωτιαι; να βγάλω άπ' τ' αυτιά, φωτιαι; κι' από τή μύτη . . .
 ήρίστε, δεσποινίδες μου, σαν 'στό 'δικό σας σπήτι.
 Κτυπάτε με άλύπητα μ' έρωτική σαίτα,
 κτυπάτε κατακέφαλα και κάμετέ με πήττα,
 μαθήστε τό μουστάκι μου, μαθήστε τής μαπαρμπέτας,
 ζυλώστετέ μου τὰ κουμπιά και τής χρυσαίς σπαλέταις,
 κυλίσσατέ με κατά γής και κάμετέ με χώμα,
 έμετικό, καθάρσιο, χάπια, κινίνο, πτώμα.
 'Αλλά τί διάβολο! κανείς δέν φαίνεται 'στό σπήτι,
 ούτε Ζαμπέττα είν' έδω, και ούτε 'Αφροδίτη.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

('Η Ζαμπέττα και ό Κουτσούρης άκροάονται εις τό βάθος.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

'Α! εις' έδω, Μαζέττα μου, χουσε 'Επίκουρέ μου ;
 κι' εγώ σου έγγραφα καλέ . . .

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Τί είναι, άγγελέ μου ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Μα; άπειλεί, Μαζέττα μου, μεγάλη δυστυχία.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Τί λέγεις, τί ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Θα φύγουμε για τήν επιδημίας
 'Αδύνατον εστάθηκε τόν θεϊόν μου να πείσω.
 Θελει να φύγη και καλά.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Λοιπόν θ' αύτακτονήσω.

Τί κρύμα! ἐλησμόνησα νὰ φέρω τὸ σπαθὶ μου.
Μακρὰν σου, Ἀφροδίτη, μου, τί εἶναι ἡ ζωὴ μου;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ἦσυχασε κι' ἐσκέφθηκα ἓνα καλὸ παιχνίδι,
καὶ ἴσως ἐμποδίσωμεν τὸ τρομερὸν ταξεῖδι,
ἀλλ' ἐξαρτᾶται κι' ἀπὸ σέ. . .

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω;
καὶ μὲ τὸ αἷμα μου αὐτὸ ἴμπορῶ νὰ σὲ συνδράμω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Νὰ πείσης τὸν παληόγερο πῶς ἔχει ἀρρωστήσει,
καὶ πῶς ἀν' φύγη ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ.
Εἶναι ἀνάγκη νὰ φανῆς λιγάκι κατεργάρας. . .
Εἰπέ του ὅτι εἴμπορεῖς, κι' αὐτὸς σὰν φοβιτισάρας
θὰ σὲ πιστέψῃ εὐκολα. . .

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Μόνον αὐτὸ νὰ κάνω;
Ἐγὼ, ἀν' θέλῃς, εἴμπορῶ εὐθὺς νὰ τὸν πεθάνω.
Ὅσο γιὰ τοῦτο ἔνοια σου, καὶ εἶμαι μαθημένος.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄ! ὄχι δὰ, Μαζέττα μου, ἀς ζήσῃ ὁ καυμένος!
Καὶ ἔπειτα δὲν ἔκμμε ἀκόμη διαθήκη.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Λοιπὸν ἀς ζήσῃ. . . νὰ σοῦ πῶ μὲς ἴστη βιβλιοθήκη,
νομίζω ὅτι ἔχετε κι' ἱατρικὰ βιβλία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τοῦ Ἀφεντούλη ἔχουμε τὴν φαρμακολογία,
ἀλλὰ γιὰτί, Μαζέττα μου; . . .

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Γιὰ νὰ προμελετήσω,
νὰ ἴδῶ ποῖο πρέπει γιὰτρικὸ ἴστο γέρο νὰ ὀρίσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄν ὅμως τὸ παιχνίδι μας, ψυχὴ μου, ἀποτύχῃ;

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Ἐ! τότε ἀς τᾶφήσουμε κι' ὅπως τὰ φέρ' ἡ τύχη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ νὰ σ' ἀρήσω ἐξαφνα μαζί μὲ τὰς Ἀθήνας,
καὶ νὰ ξεχάσω τὰς φαιδράς ἐσπέρας μας ἐκεῖνας,
ὁπότε ἠτενίζαμεν τὴ κύμα τοῦ Φαλήρου,
καὶ ἀνεπνέομεν μαζί τὴν αἴραν τοῦ ζεφύρου;

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Πλὴν τί θὰ γίνω φεῦ! κι' ἐγὼ, ἐρωτικὴ μαγνήτη;
ὦ! ὅταν εἰς τοὺς οὐρανοὺς προβαίν' ἡ Ἀφροδίτη,
μὲ τοῦ θεάτρου τὰ λορνιὸν ἀπλήστως τὴν κυττάζω,
καθὼς καὶ ὁ Κοπέρνικος, καὶ κρυφαστενάζω.
Νά! λέγω τὸ συνώνυμον τῆς φίλης μου ἀστέρι,
ποῦ ἔχει κι' ἄλλο ἐπὶ γῆς ἀκτινοβόλον ταῖρι,
τὴν ἀνεψιὰ τοῦ τοκιστοῦ Καραβοτσακισμένου,
τὸ φῶς ἐμοῦ τοῦ δόκτορος τοῦ περιπλανωμένου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὡ φωτεινὴ μου ἦλιε. . .

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Καὶ γιὰ νὰ ἐνοήσης
τὸν ἐρωτὰ μου, ἔλα ἴδῶ νὰ μὲ στηθοκτυπήσης.
Εἰς κάθε μου ἀναπνοὴν ἔ' ἀκούσης τὸνομά σου.
Βάλλε λοιπὸν ἴστο στῆθος μου τὰ τρυφερὰ αὐτιά σου.
Ἀκούεις τίποτα;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ναί, ναί, ἀκούω Ἀφροδίτη.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Καὶ θὰ μ' ἀφήσης μοναχὸν σὰν ἔρημο σπουργίτη;
Ὅποια μαῦρα τάρταρα πρὸ τῶν τοδῶν μ' ἀνοίγεις!
ἀλλ' ὄχι, Ἀφροδίτη μου, σοῦ λέγω δὲν θὰ φύγῃς.
Θὰ κάμω ὅ,τι εἴμπορῶ, ψυχὴ μου ἐρασιμία,
μὰ μὴν ξεχάσης νὰ ἴδῶ τὴν φαρμακολογία.
Σὲ ἀγαπῶ μανιωδῶς, μὰ δὲν εἰξεύρεις πόσο!
φαντάσου ποῦ χθὲς ἤθελα ἐμετικὸ νὰ δώσω
εἰς ἓνα νεοσύλληκτον, κι' ἀντὶ αὐτὸ νὰ γράψω,
τὸ ὄνομά σου ἐγράψα. . .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄχ! μοῦρχειταὶ νὰ κλάψω.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Ἦσυχασε, καὶ φαίνεται λαμπρὰ ἐπιτυχία,
μὰ μὴν ξεχάσης νὰ ἴδῶ τὴν φαρμακολογία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὰ πόσον εἶσαι σήμερα, Μαζέττα μου, ὠραῖος,
parole d' honneur μοῦ φαίνεσαι ἄλλος Μαζέττας νέος.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Σ' ἀρέσουν τὰ σπιρούνια μου κι' ἡ νέαις μου ἢ μπόταις;
πενήντα φράγκα ἐδώσα, μὰ εἶναι ἀπ' τῆς πρώταις.
Ἄμὲ αὐτὸ τὸ ποῦρο μου; . . .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Λαμπρὰ, ὠραῖα θεῖα!

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Ἐ! πᾶμε τώρα νὰ ἴδῶ τὴν φαρμακολογία.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΖΑΜΠΕΤΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Τάκους λοιπὸν, Κουτσοῦρη μου; θὰ φύγωμ' ὦρα ὦρα.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Μὴ μοῦ τὸ λὲς, Ζαμπέττα μου, καὶ ἔχω τέτοια φόρα,
ποῦ μὲς ἴστον κόσμον μοῦρχειται νὰ πέσω καὶ νὰ σφάξω.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Ὅ ἀφρίσω θὰ λυσάξω.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Μὰ πάλι βλέπω, Σάββα μου, καιμοῦρθεσι συμπορνιασμένους.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Ἄχ! ἄσε με, Ζαμπέττα μου, καὶ εἶμαι φουρκισμένος.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Τί ἔπαθες, Κουτσοῦρη μου;

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Μὴν τὰ βρωτᾶς, Ζαμπέττα.

Χθὲς βράδου ποῦ κοιμώμουνα μοῦ κλέψαν τὴν γιανέττα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Κι' ὁ κλέφτης δὲν εὐρέθηκε;

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Ναί, ἀπὸ ἴδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ.

Καὶ τί κλητῆρας εἶσαι σὺ, Κουτσοῦρη μου, βουβάλι;

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Τί νά σοῦ κάνω, μάτια μου, ποῦ ἤμουν μεθυσμένος,
ἀλλοῶς δὲν θά ἐρχόμουν με δανεικά ντυμένος.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Αχ μὴ μεθᾶς κάθε στιγμή... .

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Καὶ πῶς νά μὴ μεθύσω ;
τὸ πούζω ἐξεπίτηδες γιὰ νά μὴ ἀρρωστήσω.
Καὶ δὲν ἀκούς ποῦ κι' οἱ γιᾶτροὶ σὲ κάθε μιὰ βετσέτα,
τὸ βετσινάτο γράφουνε γιὰ γιᾶτρικὸ, Ζαμπέττα ;
Πίνε καὶ σὺ, καθὼς κι' ἐγώ, νά κάνουμε παρέα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Αχ ! Σάββα μου μεθύστακα... .

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Θέλεις καὶ ἄλλα λέα ;
Προχθὲς ἐπῆγα μ' ἄλλους δυὸ νά παίξω ἴσθιν πασέτα,
κι' ἔχασα τὸ πεντόφραγκο ποῦ μοῦδωσες, Ζαμπέττα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Ε ! δὲν πειράζει, Σάββα μου... ἄς ἔχῃς τὴν ὑγεία σου,
καὶ χάσε κι' ἑκατόφραγκο... μὴ σκάνῃς τὴν καρδιά σου.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Γιὰ νά σοῦ πῶ, Ζαμπέττα μου, θε νά μοῦ δώσης κι' ἄλλο ;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Ακούς ἐκεῖ !

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

ἴσθιν τύχη σου ἴσθι Ντάμα θά τὸ βάλλω

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Ε ! σκύψε τώρα μιὰ σθεοκίχ, ψυχὴ μου, νά σοῦ δώσω.
Τί σθέροκος ! ἔτσι μοῦρχεται βαθιὰ νά τὸν δαγκώσω.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

"Αμμε ἐκείνη ἢ ἐλγά ποῦ ἔχεις μέσ ἴστο φρύδι ;
"Αχ ! νά τὴν εἶχα γιὰ μεζὲ με λάδι καὶ με ζῦδι.
"Αμμε κι' αὐτὸ τὸ μάγουλο ποῦ ὄλο κοκκινίζει ;
ἕνα βαρδάτο σφάλγρο, μὰ τὸ θεὸ, ἀξίζει.
(τὴν βραπίζει.)

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Αχ ! Σάββα μου, Ἀράπη μου, Κουτσούρη μου κλητῆρα,
νά εἴξερεις πῶς σ' ἀγαπῶ ἐγὼ ἢ κακομοῖρα.
Σὲ βλέπω καὶ μοῦ φαίνεσαι βασιλικὸς ἴσθι γλάστρα,
σὲ βλέπω καὶ μοῦ φαίνεσαι ὁ οὐρανὸς με τᾶστρα,
με τὰ καράβια θάλασσα, Ἀγιὰ Σοφίᾶ καὶ Πόλι...

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Σὲ βλέπω καὶ με πέρνουνε ἀμέσως οἱ διαβόλοι.
Σὰν σὲ θεωρῶ, Ζαμπέττα μου, ἀπάνω ἔως κάτω,
σὰν κόκκινο μοῦ φαίνεται κρασάκι βετσινάτο,
σὰν κολυκῦθα κόκκινη κι' ὀρεκτικὸ παντζάρι,
ντομάτα πατησιώτικη καὶ κόκκινο χαβιζάρι.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Αχ ! Σάββα μου, χωρὶς δουλεζὰ ἴστο δρόμο μὴ γυρίζῃς,
καὶ σὰν Ἀράπης γίνεσαι καὶ ὄλο μοῦ μαυρίζεις.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Καὶ ἔπειτα τὸ χρέος μου, Ζαμπέττα, τί θά γίνῃ ;
"Αν ἢ Ἀθήνα μιὰ στιγμή χωρὶς ἐμένα μείνη
ἐσθύστηκε, ἐχάθηκε, καὶ μέρα μεσημέρι
θά ἴδῃς τοὺς κλέφταις γύρω μας νά στίσουνε λημέρι.
"Αν ἤμαι ἐργολάβος σου, μὰ εἶμαι καὶ λεβέντης.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Νά ! νά ! ὀαρρῶ πῶς ἐρχεται, Κουτσούρη, ὁ ἀφέντης.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

"Αχ ! ἄσε με, Ζαμπέττα μου, ἴστα δυὸ νά τὸν ξεσχίσω.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Μὴ φονικὸ γιὰ τὸ θεὸ καὶ θά λιγοθυμήσω.
Κατάφερέ τον, Σάββα μου, με τὸ καλὸ νά μείνη.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Κι' ἂν δὲν ἀκούση τίποτα, γιὰ πὲς μου τί θά γίνῃ ;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Ε ! τότε μιὰ θηλειὰ καὶ σὺ εἰς τὸ λιμὸ σου δέσε,
καὶ μέσ ἴσθιν καταβάθρα μας μαζὶ μ' ἐμένα πέσε.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩ

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

"Ογρήγορα γιὰ τὸ θεὸ, τί κάθεσε ἀκόμη ;
ἀπὸ τὰ πένθημα χαρτὰ ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.
Τύφος ἐδῶ, τύφος ἐκεῖ, φωτιά ἢ ἀτμοσφαῖρα,
δυσεντερίακι, γαστρικαῖς, κοψίματα, χολέρα.
Κάθε ἀρρώστια ἔπεσε ἐδῶ μέσ ἴσθιν Ἀθήνα.
ὀγρήγορα γιὰ τὸ θεὸ νά φύγουμε ἴσθιν Κίνα.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

"Αφέντη μου καὶ κύριε Καραβοτσακισμένε,
μὴ δίνῃς πίστι εὐκολα ἴστα φέμματα ποῦ λένε.
Ἔλαβε μέτρα αὐστηρὰ καὶ ἡ Ἀστυνομία,
καὶ γρήγορα θά παστρευτοῦν τὰ κρεατοπωλεῖα,
οἱ δρόμοι, οἱ ὑπόνομοι, τὸ βρώμιο Κεφαλάρι,
πηγάδια, βρύσαις, ποταμοὶ, καὶ ὄλο τὸ παζάρι.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Βρὲ δὲν ἀκούω τίποτε, κανένα δὲν πιστεύω.
Τελείωσε, ἴστον Πειραιὰ ἀμέσως θά κατέβω.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

"Ἦσύχασε ἀφεντικὸ, καὶ ὄλα παστρευτῆκαν,
κι' ἀπὸ τοὺς τοίχους οἱ σταυροὶ μ' ἀσθεῖς ἔσθυσῆκαν.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

"Ογρήγορα νά φύγουμε προτοῦ τὰ κακαρώσω.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

(Μία γροθιὰ μοῦ ἐρχεται ἴσθι μύτη νά τοῦ δώσω.)
Σοῦ ἐγγυῶμ' ἀφεντικὸ πῶς σὺ δὲν θά πεθάνῃς.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ,

Κάμε, Ζαμπέττα, γρήγορα κι' οὔτε λεπτὸ μὴ χάνῃς.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Γέρος κανεὶς δὲν πέθανε ὡς σήμερα ἀκόμα.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

(πρὸς τὴν Ζαμπέτταν.)

"Ελα λοιπὸν, τί κάθεσαι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα ;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Μὰ ἀκουσε, ἀφέντη μου, καὶ τὸν Κουτσούρη ἴλιγο.
ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Βρὲ δὲν ἀκούω τίποτα... τελείωσε, θά φύγω.
Μ' αὐτὰ τὰ σκέρτα δὲν ἔμπορῶ καλά νά καταλάβω
μήπως κι' ἡ δούλα κι' ἡ κυρὰ μοῦ ἔχει ἐργολάβω ;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Καλὲ ἐγὼ, ἀφέντη μου, νά κάνω τέτοια πράξι ;
Νά ! βῶτα καὶ τὸν ξάδεφο...

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Λοιπὸν γιατί σᾶς ἐπίασε γιὰ τὸ φευγιὸ φαγοῦρα;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Γιὰ τὰ πολλὰ τὰ ἐξόδα...

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Καὶ τὴν πολλὴ σκοτοῦρα.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Καὶ μήπως σεῖς θὰ δώσετε παντᾶρα ἴστὸ ταξεῖδι;

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

(Νὰ τὸν ἀρπάξω μοῦρχειται σφικτὰ ἀπ' τὸ καρδί.)

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

(πρὸς τὴν Ζαμπέτταν.)

Ἔλα λοιπὸν, τί μοῦ γυρνᾶς σὰν τᾶλογο ἴστὸ μύλο;
κάμε, Ζαμπέττα, γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ ξύλο.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

(Μπᾶ! ποῦ νὰ σοῦρθη ξαφνικὸ, παληοζεμωραμένε.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΜΑΖΕΤΤΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ

(ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀφροδίτη ὁμιλεῖ κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Ζαμπέτταν καὶ τὸν Κουτσοῦρη.)

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Πῶς εἴθε, φίλε κύριε Καραβοτσακισμένε;

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Ἄ! κύριε Ἐπίκουρε, κακὰ, ψυχρὰ καὶ μαῦρα
μέτα ἴστὰ σπῆττα μας φωτιὰ καὶ μέσ' ἴστους δρόμους
λαύρα.

Γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα μὲ λύπη μου μεγάλη
νὰ φύγω...

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Πῶς; θὰ φύγετε;

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Ναί, μοῦ τὸ εἶπαν κι' ἄλλοι.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Ἄλλ' ἂν σᾶς ἐσυμβούλευα ἐγὼ νὰ μὴ βιασθῆτε;

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

(Τὰ ἴδια πάλι καὶ αὐτός.) Σπουδαίως ὁμιλεῖτε;

ΜΑΖΕΤΤΑΣ.

Ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ... κατὰ πληροφορίας
πολλῶν σπουδαίων ἰατρῶν ὁ τύφος τῆς κοιλίας,
μᾶς ἐρχεται ἐξ Ἰνδιῶν... λοιπὸν καθὼς μᾶς λένε,
ἀγαπητέ μου κύριε Καραβοτσακισμένε,
ἀφοῦ ἐδῶ ἐλάχιστον καιρὸν κυκλοφορήσῃ,
κατὰ τὸ δρομολόγιον θὰ τρέξῃ νὰ θερίσῃ
τὰς ἐπαρχίας, τὰ χωριά, τὰς νήσους, καὶ κατόπιν
θὰ ἀπλωθῇ ἐπίφοβος εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Κι' ἐγὼ τὸ ἄκουσα.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Κι' ἐγώ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κι' ἐγώ.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Κι' ἐγὼ νομίζω.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Λοιπὸν ἀπ' τὸ ταξεῖδι σας ἐγὼ σᾶς ἐμποδίζω.

Καὶ ἔπειτα νομίζετε πὼς ὅλα τὰ ταξεῖδια
εἶναι ὠφέλιμα;

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Πολλοὶ μοῦ εἶπαν τὰ ἴδια.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Καὶ ἔπειτα αἰσθάνεσθε καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας;

ἐγὼ σᾶς βλέπω ἄσχημα... πῶς εἶναι ὁ σφυγμὸς σας;

Γιὰ δώστε μου τὸ χεῖρ σας...

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Ὅριστε καὶ τὰ δύο.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Πῶ! πῶ! ὅποιος πυρετός... αἰσθάνεσθε καὶ κρῶς;

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Ναί, κάτι εἰς τὸ σῶμα μου ψυχρὸ καταλαβαίνω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὰ εἶναι καὶ τὸ χρῶμα σας λιγὰκι γαλασμένο.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Ἀλήθεια, ἐκτριίνισες, ἀφέντη, σὰν λεμόνι.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Πῶ! πῶ! σὰν θειάφι ἐγίνες...

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Τὸ αἷμά μου παγώνει.

Ἔνα καθρέφτη νὰ ἰδῶ τῆς μοῦρης μου τὸ χρῶμα.

(τῷ δίδουν καθρέφτην)

Ὦ! φοβικὴ εἴμ' ὁ Λάζαρος σὰν βγήκε ἀπ' τὸ χῶμα.

Ὦχ! συμφορὰ μου ξαφνικὴ, ἀρρώστησα, τελειῶνω,

τὰ γόνάτά μου κόβονται, ζεσταίνωμαι, πηγάνω.

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Ὅχι γρήγορα, ἴστὸ σπῆτι σας τρεῖς μῆνας νὰ κλεισθῆτε,

καὶ μ' ἕνα δυὸ παπλωμάτα χοντρά νὰ σκεπασθῆτε.

Ἀμέσως βετσινόλαδο...

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Καλὸ νὰ καὶ βεβέντι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὀλίγα καταπλάσματα...

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

Καὶ τρίψιμο, ἀφέντη.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Κάθε γνωστὸ καὶ ἄγνωστο καθάρσιο τοῦ κόσμου,

βεβέντι, βετσινόλαδο, ἄς εὑρεθῶν ἐμπρὸς μου.

Σὰν λεμονάδα θὰ τὰ πῶ ἀμέσως μονορούρι...

δὲν παίζω μὲ τὸν θάνατο ἐγὼ τὸ κλωτσοσκούφι.

Σκεπάστε με μὲ πᾶπλωμα πεντάδιπλο καὶ χράμι,

κι' εὐθύς γιὰ τὴν ἀρρώστηα μου συμβούλιον ἄς κάμῃ

τὸ Ἰατροσυνέδριον... πληρώνω ὅσα ὅσα...

σὰν ἀποθάνω, ἀδελφοί, τί μ' ὠφελοῦν τὰ γρόσα;

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Ἄ! ὄχι δᾶ, δὲν ἔχομεν κι' ἄλλων δοκτόρων χρεῖαν

ἀρκεῖ τὸ βετσινόλαδο νὰ σέρῃ θεράπειαν.

Ἄλλὰ προσέξτετε καλὰ μὴν κάμετε ταξεῖδι,

ἀλλέως ἢ πρωτεύουσα δὲν θὰ σᾶς ἐπανήθῃ.

ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚ.

Τώρα νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ;... πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!

Ζαμπέττα, κάθε επιπλο ἄς μ'πῆ ἴσ'τὴν πρώτη τάξι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Ω! τί ἀνέλπιστος χαρά! . .

ΖΑΜΠΕΤΤΑ

"Αχ! Σάββα μου ἄσικη!

ΜΑΖΕΤΤΑΣ

Φιλτάτη Ἀφροδίτη μου.

ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Ζαμπέττα μου, φιστίκι

ΚΑΡΑΒΟΥΣΑΚ.

Σταθῆτε καὶ μοῦ ἔρχεται μὲς ἴσ'τὸ μυαλό μου ζάλη . .

Ναί, ναί, ὁ τύφος μὲ κτυπᾷ βραβεῖά εἰς τὸ κεφάλι.

Μοῦ ἔρχεται ντελίριο, παραφορᾷ, μανία . .

Νά! βλέπω τῆς δεξαμεναῖς καὶ τὰ ὑδραγωγεία,
καὶ βλέπω μέσα ἴσ'τὰ νερά κεφάλια, πόδια, χέρια,
ἴσ'τοκάμισα καὶ ἴσ'τόβρακα, τσουράπια καὶ τσεμπέρια,
παπούτσια, βακτηριῖδια, λογιῶν λογιῶν σκουλήκια,
κουνούπια φύλλους καὶ κορυῖς καὶ γάτταις καὶ ποντίκια,
ζῶα μεγάλα καὶ μικρά, μυρμηγκία καὶ κανθάρους,
καμήλαις, βώδια, ἄλογα, μουλάρια καὶ γαιδάρους.
Μὰ βλέπω κι' ἓνα δόκτορα κι' ἓνα κλητῆρα γύρω,
καὶ μοῦρχεται διάθεσις μεγάλη νὰ τοὺς δεῖρω.

(Ἐνῷ ὁρᾷ κατὰ τοῦ Κουτσούρη καὶ Μαζέττα, καταπίπτει ἡ αὐλαία.)

Souris

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Κοιμῶμαι, κοιμᾶσαι, κοιμᾶται, κοιμῶμεθα, κοιμᾶσθε, κοιμᾶται.

Ἐν τῷ ἐνεστώτι τούτῳ ἀπεικονίζονται πιστότατα αἱ Πειραιϊκὴ νύκτες. Ἄλλ' ὁ Ἀθηναῖος, τσιράκι τῶν ἀγρυπνῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Ὀλυμπίων, μάτην ἐπικαλεῖται τὸν Πειραιέα Θεὸν πρὸ τῆς 1ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἄς ἢς ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀναπνέω τὸν ἰωδούχον ἀέρα τῆς Φρεαττύος, ἤρχισα νὰ ἐγκολπῶμαι τὴν ποιμενικὴν ἐπιστήμην μελετῶν τοὺς ἀστέρας καὶ ἅπαν τὸ οὐράνιον σύστημα. Μόνος τις μέσον τῶν μαγικῶν θεληγῆτρων ὥραιας νυκτός, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν αἰσθανθῆ τὸν πόθον νὰ ἐρευνήσῃ τὸ μυστήριον αὐτῆς.

Ἄν θέλητε δὲ τὸ συμπέρασμα τῶν μελετῶν μου, εἶνε, ὅτι ἐπεμβαίνων τις εἰς τὰ οὐράνια ἀποκοιμᾶται γλυκύτατα.

Ἐν τῇ Μουνοχίᾳ πλατεία εἶνε τὸ νυκτερινὸν κέντρον τοῦ Πειραιϊκοῦ κόσμου· ἐκεῖθεν διὰ τῶν οἰκιῶν Τσίλλερ μέχρι νέου Φαλήρου ἐξελίσσεται ἑδὸς εὐρεία, ἀφ' ἧς θυθίζεται εἰς θάλασσαν ἀπέραντον ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἀναπνέει τὴν ζῶην ἢ ψυχὴν.

Ἄλλ' ὀλίγοι καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ δυνάμενοι, κατανικῶντες χειμερινὰς ἔξεις, ν' ἀπολαύσωσι τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ θερινοῦ θησαυροῦ, οὗ τὴν ἀξίαν μόνον ἡμεῖς, οἱ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν μαραινόμενοι, ἠμποροῦμεν παντὸς ἄλλου κάλλιον νὰ ἐκτιμῆσωμεν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς, ἄνθρωποι τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ κοιμῶνται καὶ ἐξυπνώσι μντὰ τῶν πετεινῶν.

Ἡ Μουνοχία ἔχει τὸ Σολωνεῖόν της, δηλαδὴ, τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ κ. Σουσιάνου. Ἐκεῖ κυρία καὶ κύριοι πέρνον τὸν καρπὸν καὶ τὸν ἀέρα τῶν μέχρι τῆς δεκάτης.

Ἰταλέπαιδες μουσικοὶ παίζουν τὴν *Τραβιάταρ* καὶ τὴν *Μαρτολινάταρ*, κανουρίζ ντες γλυκύτατα τὴν συνάθροισιν, ἐνῷ μακρόθεν ἀκούεται ὁ θόρυβος τῆς μ. ταξὺ κύματος καὶ βράχων πάλης.

Μέσω τοῦ φεσιού, τοῦ ὑδραϊκοῦ καὶ τῶν ἀνθοστολιστῶν πύλων τῶν Πειραιωτισσῶν διακρίνονται πάντοτε ξανθαὶ τινες καὶ κασταναὶ Ἀθηναίων κεφαλαί, ἄς δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω διατὶ οὐδὲ ν' ἀτενίσῃ τολμᾷ ἢ Πειραιϊκὴ νεότης, περιδεῆς πρὸ αὐτῶν ἰσταμένη.

Μὲ ὅλην ὅμως τὴν θέλησιν, ἢν ἔχω ὅπως εὔρω θεληγῆτρὸν τι ἐν τῇ συναθροίσει αὐτῇ, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εὐρίσκω εἰμὴ ἄλυσον *χασμαμάτων*. Εὐτυχῶς δὲ εὐρομεν οἱ ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι σωτῆρα τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῆς καλαισθησίας μας ἐν ἔργον τοῦ *Ραφαήλ*.

Ἐν τοσοῦτῳ θὰ ἤμην λίαν ἄδικος καὶ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν τὴν σήμερον καλλονὴν καὶ πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, ἂν ἔγραφον ὅτι ἢ τοῦ Πειραιῶς κοινωνία διαφέρει κατὰ πολὺ τῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄν δύναται τις νὰ μορφώσῃ διατὶ πρὸ τῶν γυναικῶν ἐδῶ, εἶνε τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν μᾶλλον, ὅπως ἀκομψον καὶ ἀκαλαίσθητον, προσκαλοῦν τὸν κόρον πολλάκις.

Δυνατὸν δηλαδὴ ν' ἀντιπαθήσῃτε πρὸς τὴν ὥραιότεραν γυναικᾶ ὑπὸ ἐσθῆτα μεταβάλλουσαν αὐτὴν εἰς χονδρειδεστάτην χελώνην, δυνατὸν νὰ θαυμάσῃτε τὴν ἴριδα ἐπὶ τοῦ λαίμου πάσης κόρης, δυνατὸν νὰ ἐπανεῦρητε τοῦ φυγόντος Ἀπριλίην τὰ ἀγρολούλουδα ὅλα ἐπὶ τοῦ πύλου αὐτῆς. Ἡ ἀνατροφή ὅμως καὶ οἱ τρόποι τῶν Πειραιωτισσῶν εἰσὶ καθ' ὅλα τῆς αὐτῆς ἐντάσεως πρὸς τοὺς τῶν Ἀθηναίων.

Ἐν Ἀθήναις αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν ἀέρα τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς κομψότητος ἐπάνω τῶν μᾶλλον ἢ καλλονῆν φυσικὴν. Οὕτως ὑπὸ τὸ ἄμορρον ἐξωτερικὸν μιᾶς Πειραιωτισσῆς πολλάκις ἀνακαλύπτετε τὴν γλυκυτέραν φυσιογνωμίαν, ὡς ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ὥραιότητα μιᾶς Ἀθηναίας οὐχὶ σπανίως ἀνευρίσκετε τέρας, τὸ πολὺ πολὺ ἡμιτελές.

Οἱ ἄνδρες, εὐγενεῖς καὶ φιλόξενοι, τὴν αὐτὴν νοσοῦσι μὲ τὰς γυναικᾶς νόσον.

Τοὺς ἐλέπετε μεμαρασμένους, κακοενδεδυμένους, ἀναλάτους, μὲ ὅλην τὴν ὥραιαν θάλασσαν τῶν καὶ μὲ ὅλα τὰ πλούτη τῶν.

Πολλάκις ἐκινδύνευσα νὰ πάθω ἐξ ἀσφυξίας εὐρεθεῖς μέσω δύο ἢ τριῶν ἐξ αὐτῶν.

Οἱ νέοι, καίτοι ζῶντες εἰς πόλιν ἑταιρῶν, δὲν λαοῦσιν εἰμὴ περὶ αἰθερίων ἐρώτων ὅταν ὄχι περὶ θαρελίων — καὶ σπαταλῶσι τὴν ὥραιότεραν δεῖλην καὶ τὰς φαινεσιότερας νύκτας εἰς ἐρωτας ἐλεμματατικούς.

Εὐτυχῶς δὲν ἠδυνήθη ἐτι νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὸ νεανικὸν τοῦτο ἔθιμον, ἐλπίζω δὲ μέχρι τέλους νὰ διασώσω κόκκον τινα καλαισθησίας.

Φοβοῦμαι μὴ πῆρη πολὺν κατήφορον ἢ λίμα μου καὶ τὴν σταματῶ μέχρι τῆς Πέμπτης.

Μάριος